

[Annelise Gottfredsen]

måden, aftalebruddet, som man vil legalisere ved denne lovgivning, er uhyggeligt farlig for den danske borger. Enhver, enhver erhvervsvirksomhed, ethvert parcelhus kan blive ramt på sine rettigheder, hvis denne lovgivning gennemføres og forbliver uændret.

Det andet spørgsmål vedrører statens alt for dominerende rolle inden for energiområdet, såfremt denne lovgivning gennemføres. Jeg tror ikke, det vil blive til gavn for skatteborgerne hverken økonomisk eller i henseende til energiforsyningerne, der jo skal sikres bedst muligt. Størsteparten af overskuddet ved de forskellige energiaktiviteter skal formentlig opsamles af statskassen og D.O.N.G. med kommende datterselskaber. Vi kender godt nok de sædvanlige formål med statens indtægter: at udvide de offentlige aktiviteter på alle områder. Der vil herigennem blive en forøget inflation og en øget afhængighed af staten, der vil føre til yderligere beskatning, for ingen vil vel for alvor tro på, at denne regering vil foranstalte skattelettelser som følge af indtægterne. Denne regerings målsætning er ikke skattenedsættelser. Dette er en regering, der ønsker at udvide samfundets virksomhed og derved indskrænke den enkelte borgers udfoldelsesmuligheder. Det vil vi få at se, hvis denne lovgivning vedtages. Men vi vil også få at se, at en stat, der ikke engang kan få et postkontor til at virke, nu skal til at kludre med en af de vanskeligste produktioner, man kender, olieudvinding i Nordsøen. Man kan ikke få togene til at gå præcis, man kan ikke klare statens egne budgetter og regnskaber. Tror man så, at denne regering og dette parti kan få dette enorme energiapparat til at fungere?

Dette har naturligvis ikke noget at gøre med, hvem der ejer olien. Det gør staten allerede. Men den har klogeligt forpagtet den ud til folk, der har erfaring og kyndighed til denne produktionsvirksomhed, og det bør den fortsætte med.

Dette har heller intet at gøre med, om staten får nok ind i olieskat eller får sine ubrugte arealer hurtigt nok tilbage. Det kunne nemlig klares uden denne lovgivning. Naturligvis bør staten have større indtægter af nye koncessionshavere og af de gamle koncessionshavere, når disse ad åre får et stort overskud. Men disse forslag drejer sig jo også om, at staten skal købe al olien eller en stor del af denne og opbygge et stort apparat.

Hvorfor skulle dette apparat fungere bedre end denne regerings andre apparater?

Statens appetit er enorm. Hvad kan den ikke blive til, når staten får magt til at handle med olie, udvinde olie selv, drive raffinaderier for ikke at forglemme forske i andre energikilder, som man jo har en forpligtelse til, når man selv står for oliehandel og olieindvinding med deraf flydende indtægter? Også dette er en helt ny gren, som hidtil er blevet varetaget af kyndige privatvirksomheder, og som kræver investeringer af en størrelsesorden, som denne regering næppe har gjort sig forestilling om. Vi har allerede hørt om en olierørledning, som private kan bygge betydelig billigere end staten.

Det tredje punkt, troværdigheden, kommer jeg til. Hvad tror man andre olieselskaber vil sige, hvis staten eksproprierer de rettigheder, den selv har aftalt at give bort for en bestemt årrække? Andre olieselskaber ved, at staten kunne få en overenskomst, der dækkede statens rimelige interesse for hurtigst mulig olieindvinding og for olieindtægter, der svarer til andre landes, også selv om staten selv på forhånd havde givet afkald herpå.

Man ynder at drage sammenligning med Norge og England. Også her har man ændret aftaler, men ikke i noget tilfælde ved tvangsmæssig lovgivning. Hvad mon fremmede selskaber vil sige, hvis denne lovgivning alligevel gennemføres? Mon ikke de vil sige, at Danmark er et land, man skal vare sig meget for at give sig i kast med, når olie skal eftersøges og udvindes?

Det er blevet sagt, at olieselskaberne står i kø. Ja, det tror jeg gerne, de står i kø efter oplysninger, men mon de også står i kø efter egentlige aftaler, som ikke betragtes som forpligtende fra statens side? Dette er ikke blot et spørgsmål om økonomi. Det er ikke engang et spørgsmål om jura, som statsministeren ganske vist forgæves har advaret os mod at drøfte i denne sag. Det er et spørgsmål om troværdighed. Det er et spørgsmål, om den danske stat og den danske regering efter denne lovgivnings vedtagelse er troværdig nok til at få nødvendige partnere, og dette rækker videre end til olieområdet.

Det kan allerede virke afskrækkende nok, når man i regeringen og i regeringspartiet har planer for ØD, teknologikontrol osv. og andre fantasier. Når hertil kommer, at en lovgivning som den fremlagte kan finde sted,